

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181414320/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

der iblandt dem endnu ikke var en, hvis Udjald havde en saa betydelig Indflydelse paa Forvalteren's øvrige Levetid, at den ikke ret vel kan forbigaaes. Han havde nu været fem Aar i Skolen og kunde haabe om et Aars Tid at have blevet Student, om ikke hans muntre og overgivne Humør havde drevet ham til det følgende Puds. Der gik en Gædebuk paa Gaden, som disse unge Drenges dreve adskillige Løjer med. Den fandt sin Regning ved at holde sig Ven med dem, efterhjem de aldrig saa' den uden at give den noget Brød, Tobak eller andre Ting, som ere Delikatesser for Gædebukke. En Aften ved Julestider tager B. — saaledes hed Forvalteren — en af sine Kammerater, som han skolede paa, med sig og fører Gædebukken ind i Kirken, just da Klokkerens Skarl var i Færd med at ringe ni. De vidste, at Skarlen derefter skulde trække Urværket op, og imidlertid dette stete, binder de Gædebukken i et Klokker's og gaar bort. Skarlen gaar ogsaa og lukker Kirken efter sig, men et Par Timers Tid derefter fandt Gædebukken sig ikke forsvøjet med at blive der; den forsøgte paa at stibe sig løs, men derved kommer Klokkeren i Gæng; Vægterne, som troede, det var Signal for en Ildbrand, ikkennede med deres Piber, og hele Byen kom i Dyrør. Da man ingen Tid kunde finde, saa spørger man Klokkeren; han forsiktede, at han ikke kunde begribe, hvem det var, der ringede, men at hans klokkerlige Mening var, at det maatte være den fede Mand, der saaledes forlystede sig, siden det er en bekjendt Sag, at den altid har meget at beskille i Kirkerne om Natten. Indtagne af denne Tanke, turde hverken Klokkeren eller nogen anden enkelt Person vove sig ind i Kirken, hvorfors Stadsens velvise Magistrat fandt sig nødt til at anmode Garnisonen om at vise sin Mandhaftighed. Dette stete; en Kommando Soldater, med Højonetten paa Gædeuret, blev befalet at gaa der ind, thi Magistraten sagde meget viselig, som Kerasmin i Holger Danske:

Imad Satan er jeg sejs.

Holger Danske, Baggeens tre Akts Opera, der udkom 1789. Serdet naar i 1ste Akt 2den Scene.